

РЕШЕНИЕ

№ 186

гр. Варна , 04.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 15 СЪСТАВ в публично заседание на
тринадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Валя Цуцакова

при участието на секретаря Радостина Ив. Иванова
като разгледа докладваното от Валя Цуцакова Административно наказателно
дело № 20213110201326 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 72, ал.4 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на М. В. П. ЕГН *****, чрез
пълномощника си адв.Ил. Зл., против Заповед № 195/11.03.2021 г. на
инспектор от Трето РУ при ОД на МВР-Варна –ст. пол. ООР- Н. В. М. , с
която на основание чл. 72, ал.1, т.2 от ЗМВР е разпоредено задържането на П.
за срок от 24 часа.

С жалбата се изразява становище, че процесната заповед е издадена
при съществени нарушения на административно производствените правила и
при нарушение на материалния закон, твърди се, че от заповедта не става
ясно на какво основание точно е бил задържан жалбоподателят, визира се
липса на мотиви за извършено престъпление, визира се липса на друг
документ, който да предхожда издадената заповед и непосочване на
фактическите основания за издаване на заповедта, както и липса на
мотивирано описание на извършеното деяние, довело до задържането на
лицето, което е довело до ограничаване правото на защита на задържаното
лице. Освен горното се твърди, че в преписката, преди издаването на

заповедта ,липсват каквито и да било доказателства и данни за извършено престъпление и в този смисъл задържането не е било нито обосновано, нито мотивирано и се иска отмяна на заповедта като неправилна и незаконосъобразна и присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.З., надлежно упълномощен и приет от съда, който поддържа жалбата, а в хода на делото по същество отново моли заповедта да бъде отменена, тъй като не съдържа минимално изискуемите реквизити и не е ясно основанието на задържане на жалбоподателя.

Ответникът М. се явява лично в с.з./ видно от изготвената докладна е допуснатата техническа грешка при изготвянето на протокола от с.з., в началото на който е отразено, че не се явява и се представлява от юрисконсулт/, оспорва жалбата, не ангажира доказателства, а в хода на делото по същество изразява становище, че е имало сигнал за самоуправни действия, че жалбоподателят е бил предупреден да не предприема такива действия, но той не се е съобразил с тези предупреждения, поради което е бил задържан.

След преценка възраженията и становищата на страните, събраните по делото доказателства и действащата и приложима нормативна уредба, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

По допустимостта:

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на датата на издаването ѝ /11.03.2021г./, като жалба против нея е подадена на 25.03.2021г.Следователно същата е депозирана в законоустановения срок, пред надлежния съд и от легитимирано лице при наличието на правен интерес, поради което се явява допустима за разглеждане.

По основателността:

Със Заповед за задържане на лице № 195 /11.03.2020г. е наредено задържане на М. В. П. ЕГН *****, за срок от 24 часа на основание чл.

72, ал.1, т.2 от ЗМВР. Според съдържанието на заповедта, задържането е станало на 11.03.21г. в 11,30ч., като в заповедта е отразено, че лицето е задържано в помещение за временно задържане на Трето РУ-гр.Варна.. Заповедта е подписана от нейния издател – ст. полицай ООР при Трето РУ към ОД на МВР-Варна – Н. В. М. и от задържаното лице. П. е подписал декларация, с която е удостоверил, че е запознат с посочените в нея права, както и че желае да ползва адвокат по негов избор, няма медицински проблеми и не желае медицински преглед; желае адв.Блажева бъде уведомена за задържането и е посочил телефон за връзка. Удостоверил е, че няма нужда от специална хранителна диета и е запознат с правото му на свиждане и получаване на пратки. Заедно с това на лицето е извършен личен обиск, за което е съставен протокол , като е посочена грешна дата-13.03.2021г., но протоколът е бил регистриран на 12.03.21г. поради което няма как да е бил съставен на 13.03.21г.

На същата дата – 11.03.21г. в 17,20ч. П. е бил освободен, без по преписката да се съдържат данни за извършвани с него действия.

На 25.03.2021г. постъпила жалбата срещу заповедта за задържането, след което била изготвена справка в които били отразени обстоятелствата, касаещи задържането на жалбоподателя.

В хода на съдебното производство от събраните по делото доказателства се установи, че на 11.03.2021г. ответникът М. е изготвил докладна записка до Началника на Трето РУ, касаеща задържането на П., в която отразил, че е обслужвал сигнал за спор от частноправен характер, прераснал в скандал и саморазправа и след съставяне на протокол за предупреждение и многократно отправените предупреждения от полицейските служители жалбоподателят не е преустановил работата си на проверения обект, като е разпоредил на работниците си да продължат да демонтират метални конструкции на обекта, въпреки спорните отношения, поради което е бил задържан в Трето РУ по „чл.70 т.2“ за изясняване на случая.

Съдът напълно кредитира писмените доказателства по делото, тъй като същите са непротиворечиви и взаимно допълващи се, а гласни доказателства не бяха поискани от страните и събирането на такива и според съда не бе

необходимо.

Предвид гореустановеното, с оглед извършената служебна проверка и наведените възражения, съдът достигна до следните правни изводи:

По валидността на акта:

Заповедта е издадена в изискуемата от закона писмена форма и от компетентен орган – старши полицай в ООР при Трето РУ-ОД на МВР-Варна, представляващ полицейски орган по смисъла на чл. 57 от ЗМВР, осъществяващ охранителна дейност по чл. 6, ал.1, т.2 от ЗМВР и притежаващ качеството полицейски орган по чл. 72 от ЗМВР, което се установява и от представеното по делото писмени доказателства.

Предвид горното, съдът намира, че оспорения акт не страда от пороци водещи до неговата нищожност.

По процесуалната законосъобразност на акта:

Съдът намира за основателни възраженията на жалбоподателя за допуснати в хода на производството съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 30, ал. 1 от Конституцията на Република България /КРБ/ всеки има право на лична свобода и неприкосновеност. Съгласно разпоредбата на чл. 30, ал. 2 КРБ никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или на друго посегателство върху личната неприкосновеност освен при условията и по реда, определени със закон.

Съгласно член 5, § 1, изр. 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, ратифицирана със закон на Народното събрание от 31 юли 1992 г. /ДВ, бр. 66 от 1992 г. /, в сила за Република България от 7 септември 1992 г. /"Европейска конвенция за правата на човека" – ЕКПЧ/ всеки има право на свобода и сигурност. Тази разпоредба защита физическата свобода на лицето, която Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ разглежда заедно с правата по чл. 2, чл. 3 и чл. 4 ЕКПЧ като първите по степен сред основните права, които защитават физическата сигурност на лицето /решение на ЕСПЧ от 03.10.2006 г. делото на М. v UK, жалба № 543/03 - § 30/.

Всички видове лишаване от свобода от държавата са предмет на чл. 5

ЕКПЧ, а защитеното от разпоредбата право на свобода и сигурност се прилага за всеки. След прогласяването му и за да го гарантира, член 5, § 1, изр. 2 ЕКПЧ постановява, че никой не може да бъде лишен от свобода освен в изрично посочените в б. "а" - б. "f" случаи и само в съответствие с процедури, предвидени от закона. В юриспруденцията на ЕСПЧ трайно са изведени няколко стандарта при закрилата на това право. Първият е изчерпателност на изключенията по член 5, § 1, изр. 2, б. "а" – б. "f" ЕКПЧ, чието тълкуване трябва да е задължително стриктно, а разширителните обосновки при приложението им са недопустими /решение на ЕСПЧ от 22.02.1989 г. по дело *C. v I.*, жалба № 11152/84 - § 41/. Целта е да се гарантира, че никой няма да бъде произволно лишен от свобода на основание, което не е предвидено в конвенцията. Вторият е законност на лишаването от свобода по националния закон, както от процесуална, така от материалноправна страна, и придържане към принципа за върховенството на закона /решение на ЕСПЧ от 24.10.1979 г. по делото *W. v. N.*, жалба № 6301/73 - § 37 - § 39/. При съблюдаване на този фундаментален за всяко едно демократично общество принцип, лишаване от свобода, което е произволно, не може да е законно /решение на ЕСПЧ от 21.02.1976 г. по делото *G. v. UK*, жалба № 4451/75-§ 34/. За целта член 5, § 2 - § 5 ЕКПЧ гарантират сбор от материални права, свеждащи до минимум рисковете от произвол при лишаване от свобода. Такова е правото по член 5, § 2 ЕКПЧ задържаното лице незабавно да бъде уведомено за основанията за ареста си при задължение на държавата чрез компетентния национален орган да обоснове всяко лишаване от свобода на всеки един етап.

Без съмнение със задържането по оспорената заповед жалбоподателят е лишен от свобода по смисъла на член 5 ЕКПЧ, което е крайна форма на ограничаване на свободата му на придвижване по член 2 от Протокол № 4 към ЕКПЧ. Касае се за ограничение на свободата на придвижване, което е така сериозно по степен и интензитет, че по същността си съставлява лишаване от свобода по чл. 5 ЕКПЧ, а не е само предмет на чл. 2 от Протокол № 4 към ЕКПЧ. Щом има физическо задържане от полицията при загуба на свобода с елемент на принуда против волята на лицето макар и за 24-часов срок, това е лишаване от свобода по чл. 5 ЕКПЧ /решение на ЕСПЧ по дело *N. v. S.*, жалба № 47244/99/. Ето защо проверката на процесната Заповед за задържане следва да се прави през общия принцип на законност на лишаването от свобода с оглед изискванията на процедурата, предвидена в

националния закон, съгласно член 5, изр. 1 ЕКПЧ, която включва извършването на задържане /решение на ЕСПЧ от 30.08.1990 г. по дело F., S. and H. v UK, жалби № 12244/86, 12245/86 и 12383/86 - § 29/ и с оглед наличието на материалноправните предпоставки от конкретното приложено основание за лишаване от свобода по член 5, § 1, изр. 2, б. "а" – б. "f" ЕКПЧ.. Освен че следва да е надлежно осъществено на някое от основанията по член 5, § 1, изр. 2, б. "а" – б. "f" ЕКПЧ при спазване на националния закон, то трябва да е съвместимо с общия принцип за закрила от произволно лишаване от свобода.

Административният орган е издал спорната заповед, без да изложи ясни мотиви за наличието на някоя от предпоставките за задържане на конкретно лице, възведени в разпоредбата на чл. 72, ал. 1 от ЗМВР. Според тази норма полицейските органи могат да задържат лице: 1. за което има данни, че е извършило престъпление; 2. което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба; 3. което показва тежки психични отклонения и с поведението си нарушава обществения ред или излага живота си или живота на други лица на явна опасност; 4. при невъзможност да се установи самоличността му в случаите и по начините, посочени в чл. 70; 5. което се е отклонило от изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или от местата, където е било задържано като обвиняем в изпълнение на разпореждане на орган на съдебната власт; 6. обявено за издирване с цел задържане, както и по искане на друга държава във връзка с неговата екстрадиция или в изпълнение на Европейска заповед за арест; 7. в други случаи, определени със закон.

Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, съществена част от формата, в която следва да бъде издаден един административен акт, е излагане на фактически и правни основания. Следователно, това са два отделни реквизита, които имат самостоятелно значение и не се припокриват. В обсъжданата заповед фигурира единствено правен извод, че след надлежно предупреждение лицето съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба, но липсват фактически констатации, от които да е видно какви са конкретните обстоятелства, обосноваващи наличието на хипотезата на чл. 72, ал. 1 т.2 от ЗМВР. Не е ясно нито кой е отправил предупреждение, нито какво е било то, нито кой е полицейският орган, нито пък кое задължение по служба

жалбоподателят е попречил да бъде изпълнено. Неспазването на установеното нормативно изискване, има за последица постановен в съществено нарушение на закона административен акт. Изискването за обосноваване на административния акт е една от гаранциите за законосъобразност на същия, който законът е установил за защитата на правата и правнозащитените интереси на гражданите и организациите - страни в административното производство. Тази гаранция се проявява в две насоки. С излагането на мотивите се довеждат до знанието на страните съображенията, по които административният орган е издал съответния административен акт. Това подпомага страните в избора на защитните средства и въобще при изграждането на защитата им срещу такива актове. От друга страна наличието на мотиви улеснява и прави възможен контрола върху законосъобразността и правилността на акта, упражняван при обжалването му пред по-горния административен орган и пред съда, допринася за разкриване на евентуално допуснатите закононарушения, разкрива и възможности за контрол над случаите, в които въпросът е решен по целесъобразност, но са надхвърлени рамките на предоставената на административния орган оперативна самостоятелност. Значението на изискването за мотиви според АПК е такова, че тяхното неизлагане към административния акт съставлява съществено нарушение на закона и основание за отмяна на акта. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., ОС;

В конкретния случай П. не би могъл да придобие представа защо е задържан, без което не би могъл ефективно да оспори незабавно законността на това задържане по съдебен ред, като липсват каквито и да било доказателства по преписката по време на престоя в помещението за временно задържане да му е била предоставена възможност да се свърже с посочения от него адвокат. Второ, заповедта не е и косвено мотивирана чрез материалите от административната преписка. Най-напред, в нея не е цитиран какъвто и да е документ, който да се счита за неразделна нейна част. При положение, че полицейският орган, постановил задържането, не го е обосновал при извършването му, съдът не може вместо него служебно да прави подобна връзка и е недопустимо пост фактум да дописва липсващите фактическите основания на това задържане, извличайки ги от едни или други данни по административната преписка. По преписката е приложена докладна записка,

изготвена на 11.03.2021г., но тя е адресирана до Началника на съответното РУ, видно от съдържанието ѝ, в нея е отразено, че лицето вече е задържано, респективно следва да се приеме, че е изготвена след задържането и изготвянето на заповедта, а и липсват каквито и да било доказателства, че задържаният е бил информиран за тази докладна.Справката по преписката е изготвена едва след депозиране на жалбата и няма касателство към заповедта.Други документи, предхождащи издаването на заповедта по преписката липсват и такива не се представиха и в с.з.Освен горното се установи по делото, че се касае за гражданско правен спор между представители на две дружества и не стана ясно точно по какъв начин задържаният е попречил на определен полицейски орган да изпълни задълженията си по служба и кои задължения не са били изпълнени.

По изложените съображения след осъществената проверка по чл. 168 АПК, съдът намира жалбата за основателна – оспорената Заповед № 195/11.03.2021 г. на ст. пол. ООР от Трето РУ при ОД на МВР-Варна – Н. В. М.,е незаконосъобразно издадена с нарушения по чл. 146, т. 2 и т. 4 АПК, поради което следва да се отмени на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 АПК.

При този изход на делото, на жалбоподателя на основание чл. 143, ал. 1 от АПК следва да се присъдят направени по делото разноски общо в размер на 610,97 лева, в т. ч. държавна такса – 10,97 лв. и адвокатски хонорар – 600 лв., заплатени в брой съобразно договор за правна защита и съдействие и пълномощно по делото.

Водим от горното, настоящият състав на ВРС:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. В. П., чрез пълномощника си адв. Ил. Зл., Заповед № 195/11.03.2021 г. на ст. пол. ООР от Трето РУ при ОД на МВР-Варна – Н. В. М.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Варна да заплати на М. В. П. ЕГН ***** на основание чл. 143, ал. 1 АПК сумата 610,97 лв. / шестстотин и десет лева и деветдесет и седем ст./ – направени по делото разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд-Варна в 14-дневен срок от деня на съобщаването му на страните с връчени преписи.

Съдия при Районен съд – Варна: _____